

Arrest

nr. 183 750 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 10 december 2002 opgepakt door de spoorwegpolitie daar hij met een vervalst Canadees paspoort voorzien van een visum naar Londen trachtte te reizen. Hij werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

Hij diende op 16 december 2002 een asielaanvraag in, die op 22 januari 2003 onontvankelijk werd verklaard. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

26bis) werd genomen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 18 februari 2003 een beslissing stellende dat er verder onderzoek vereist is inzake de asielaanvraag.

Op 17 juni 2005 nam de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Op 5 juli 2007 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Verzoeker diende op 21 januari 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van de artikelen 9.3 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2007 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Hij werd in het bezit gesteld van een B- kaart.

Op 18 april 2008 bij arrest nr. 10185, verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 17 juni 2005.

Verzoeker diende op 7 juli 2011 een aanvraag in tot wijziging van zijn identiteitsgegevens en legde hiertoe een Nigeriaans paspoort neer op naam van D.-O., J.E.U.

Op 6 november 2012 diende hij een tweede aanvraag in tot wijziging van zijn identiteitsgegevens.

Beide aanvragen werden op 14 juni 2012 en op 30 oktober 2013 geweigerd omdat de Federale Politie, Centrale Dienst voor Bestrijding van Valsheden Documenten vaststelde dat het paspoort vals is.

Op 22 januari 2014 legde verzoeker een nieuw Nigeriaans paspoort voor op naam van D.-O., J.E. Dit document bleek een echt paspoort te zijn.

Op 26 februari 2014 werd de beslissing genomen tot intrekking van verzoekers verblijfsvergunning en werd hem bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 31 oktober 2014, bij arrest nr. 132.664, verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingediend op 11 juli 2014 tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker diende op 4 februari 2015 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) als ascendent van een minderjarige Europeaan, C. V.

Op 3 augustus 2015 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Op 3 september 2015 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp dit beroep tot nietigverklaring op 3 december 2015, bij arrest nr. 157.638.

Verzoeker diende op 6 januari 2016 opnieuw een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) als ascendent van een minderjarige Europeaan, C.V.

Op 5 juli 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, welke luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6/01/2016 werd ingediend door:

*Naam: D. O.
Voornaam: J. E.
Nationaliteit: Nigeria
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: D. Rr: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis§2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

De referentiepersoon is een minderjarige burger van de Unie C.V.I. (RR (...)), zij werd 15/06/2016 Belg omdat haar moeder ook Belg is geworden. Vandaar dat heden art. 40ter van toepassing is:

Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan een familielid van een Belg het verblijfsrecht bekomen voor zover het de ouder betreft, zoals vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van een minderjarige Belg en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Artikel 44 van het KB van 8.10.1981 stelt het volgende: De familieleden bedoeld in artikel 40bis§2 van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien ze bewijs overleggen van de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Verder stelt artikel 44 van het KB het volgende: indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed of aanverwantschapsband of partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende deze materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Ter staving van de verwantschap met het kind werd een geboorteakte voorgelegd waar als naam van de erkenner U.J. (RR (...)) werd genoteerd. Er werd een DNA test uitgevoerd dd 17/07/2014, waaruit blijkt dat U.J. de biologische vader blijkt te zijn van het kind. Om te bewijzen dat D.O.- J.E. dezelfde persoon is als U.J., werd een gelijkvormigheidsattest van de Nigeriaanse Ambassade dd 3/10/2012 voorgelegd. De ambassade verklaart dat mijnheer D.O. – J.E., wel degelijk dezelfde persoon is als de houder van het Nigeriaanse paspoort met de naam D.O. – J.E.. Nergens in het attest is echter opgenomen dat D.O. – J.E., dezelfde persoon is als U.J. Gezien U.J. wel degelijk de naam is zoals hij vermeld staat op de geboorteakte EN de DNA-test, en de ambassade geen vermelding maakt van die naam, kan de verwantschap tot het kind niet als 'bewezen' worden beschouwd overeenkomstig art. 44 van het KB 8.10.1981. Er werd geen gelijkvormigheidsattest voorgelegd waaruit zou blijken dat (U.J. (RR (...)) dezelfde persoon is als D.O. – J.E.

Het staat betrokkene vrij alsnog een gelijkvormigheidsattest op te vragen aan de Nigeriaanse ambassade waarin dit is opgenomen, de geboorteakte van het kind te laten verbeteren via de rechtbank van eerste aanleg of opnieuw een DNA -test te laten uitvoeren onder de Identiteit van D.O. – J.E. opdat de verwantschap met de minderjarige wel degelijk zou kunnen worden vastgesteld.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.3. Verzoeker betoogt integraal als volgt:

"Motiveringsplicht: De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) . De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Zorgvuldigheidsbeginsel: De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. De verwerende partij heeft het nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken. Redelijkheidsbeginsel: Dit betekent dat als de verwerende partij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen.

In casu verwijst verwerende partij naar artikel 44 van het KB van 8.10.1981. Op basis van voormeld artikel krijgt de ouder van een minderjarige Unieburger een recht op gezinshereniging voor indien: "... zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen". Verwerende partij stelt dat verzoeker de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon (in casu de dochter van verzoeker) onvoldoende aantoon. Teneinde het verwantschap t.a.v. zijn dochter aan te tonen legde verzoeker nochtans de volgende documenten neer:

1. identiteitsstukken
  - a. geboorteakte van dochter V.C.
  - b. kopie identiteitskaart en paspoort van dochter V.C.
  - c. kopie paspoort van verzoeker
  - d. kopie paspoort van mevr. A.C.
  - e. geboorteakte van verzoeker
  - f. gelijkvormigheidsattest van de Nigeriaanse Ambassade d.d. 03.10.2012
2. stavingsstukken
  - a. Verklaring van moeder van 24.08.2015
  - b. Fotomateriaal
  - c. Verklaring van de werkgever van verzoeker waarin wordt bevestigd dat verzoeker op woensdagnamiddag stopt met werken om zijn dochter op te vangen.
  - d. Brieven van dochter aan verzoeker
  - e. Stukken waaruit blijkt dat verzoeker regelmatig kosten maakt voor zijn dochter, onder meer een Ipad voor kinderen bij Fnac, oorbellen bij Venizi Antwerp Tower, sportkledij
  - f. Bewijs dat de school van V. hem belde
  - g. Sms'en tussen verzoeker en moeder (bevestiging verblijfsregeling)
  - h. neergelegd verzoekschrift voor de familierechtbank te Antwerpen
  - i. Huurovereenkomst van verzoeker
  - j. DNA verslag UZA
  - k. Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van verzoeker + loonfiches

Er kan vooreerst geenszins worden getwijfeld aan het verwantschap tussen verzoeker, die de naam van J.U. gebruikte, en zijn dochter V.. Immers, verzoeker liet zelfs een DNA test uitvoeren dat vaststelde dat verzoeker de biologische vader is van V.. Voor het overige verwijst verzoeker naar de vele andere documenten die hij voorlegde teneinde zijn verwantschap en band met V. aan te nemen. Verzoeker gebruikte deze naam in het kader van zijn asielprocedure. J. is de voornaam van verzoeker en U. is de familienaam van de moeder van verzoeker, namelijk R. U.. U. was tevens de roepnaam van verzoeker in Afrika. De echte naam van verzoeker is J.E.D.O. Verzoeker legde bij zijn aanvraag zijn geboorteakte neer.

Dat J.U. en J.E.D.O dezelfde persoon zijn blijkt uit:

- dezelfde geboortedatum

- dezelfde geboorteplaats
- de vermelding van 'J.' als zijn voornaam en de vermelding van 'U.' als zijn naam

Verzoeker legde bij zijn aanvraag tevens een gelijkvormigheidsattest van de Nigeriaanse Ambassade d.d. 03.10.2012 neer. Dat J.U. en J.E.D.O dezelfde persoon zijn blijkt ook hieruit:

- vermelding dat de heer J.E.D.O dezelfde persoon is als J.E.U.D.O
- de foto in de linkerbovenhoek is een foto van verzoeker. Er kan dus de visu worden vastgesteld dat het over één en dezelfde persoon gaat
- bevestiging dat de heer J.E.D.O zijn woonplaats heeft te 2020 Antwerpen, Turnerstraat 1 (de straat waar verzoeker destijds samenwoonde met mevr. Chuderska)

Om hierna te stellen dat J.U. niet dezelfde persoon is als J.E.D.O is niet redelijk.

Bovendien diende verzoeker op 06.07.2016 een verzoekschrift in bij de familierechtbank te Antwerpen teneinde de geboorteakte van zijn dochter aan te passen zodat de deze onduidelijkheid verholpen wordt. Verwerende partij gaf verzoeker echter niet de kans om dit document bij te brengen. Nochtans vermeldde de verwerende partij in haar beslissing:

'Het staat betrokkene vrij alsnog de geboorteakte van het kind te laten verbeteren via de rechtbank van eerste aanleg..

Dit is een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Immers, enerzijds stelt verwerende partij in haar beslissing dat verzoeker nog de kans krijgt deze documenten bij te brengen, doch anderzijds neemt zij een negatieve beslissing omtrent de aanvraag van verzoeker. Hetzelfde voor het bijbrengen van een nieuwe DNA test. Verzoeker maakte een afspraak bij het UZA Antwerpen maar verwerende partij liet het hem niet toe een nieuwe DNA test voor te leggen. Nochtans stelt verwerende partij expliciet in haar beslissing: "Het staat betrokkene vrij alsnog... opnieuw een DNA-test te laten uitvoeren onder de identiteit van J.E.D.O.. Ook hierdoor wordt het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden. Ook stelt verwerende partij in haar beslissing dat het verzoeker vrij staat een gelijkvormigheidsattest op te vragen aan de Nigeriaanse ambassade waarin dit is opgenomen. Echter, de Nigeriaanse ambassade levert geen gelijkvormigheidsattesten af indien de vragende partij niet over een geldige verblijfstitel beschikt. Verzoeker wordt bijgevolg van het kastje naar de muur gestuurd. Deze beslissing werd m.a.w. genomen, zonder rekening te houden met het belang van verzoeker en bijgevolg in strijd met het redelijkheidsbeginsel. Tenslotte maakt verwerende partij meermaals in haar beslissing melding van de achternaam 'D.O'. Verzoeker weet niet hoe verwerende partij hierbij komt en kan zich hierop bijgevolg niet verdedigen. Dit is zowel een schending van de rechten van verdediging van verzoeker als een schending van de motiveringsplicht. Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoeker het grondgebied dient te verlaten en zijn dochter dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887). Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

2.1.3. Verzoeker betoogt samenvattend dat er geen twijfel kan bestaan over de verwantschap tussen hem, die hier de naam van J.U. gebruikte en zijn dochter C.V. De verwantschap zou afdoende blijken uit de DNA-test. Verzoeker stelt de naam, J.U. gebruikt te hebben tijdens zijn asielprocedure, doch zijn echte naam zou J.E.-D.O. zijn, wat eveneens afdoende had moeten blijken uit zijn geboorteakte. Het feit dat J.U. en J.E.-D.O. dezelfde persoon zijn, zou immers blijken uit meerdere gegevens, met name dezelfde geboortedatum, dezelfde geboorteplaats en de vermelding van J. als zijn voornaam en U. als zijn familienaam. Verzoeker stelt op 6 juli 2016 een verzoekschrift te hebben ingediend bij de familierechtbank teneinde de geboorteakte van zijn dochter te laten aanpassen zodat de onduidelijkheid zou worden verholpen. Verzoeker meent dat hij niet de kans kreeg om dit document voor te leggen. Nog volgens verzoeker levert de Nigeriaanse ambassade geen gelijkvormigheidsattest af indien men niet over een geldige verblijfstitel beschikt. Verzoeker meent tenslotte dat de hoorplicht werd geschonden.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.1.5. De bestreden beslissing van 5 juli 2016 dient duidelijk het determinerend motief aan te geven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40, § 4, eerste lid 2°, 40bis, § 2, eerste lid 4°, 40bis, § 2, 5° en 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens duidt de gemachtigde op artikel 44 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981. Daarnaast omvat de bestreden beslissing ook een omstandige motivering in de feiten, zoals supra integraal te lezen staat onder punt 1.

2.1.6. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze aan kritiek onderwerpt. Echter is verzoeker van oordeel dat deze motivering niet afdoende is.

2.1.7. Het afdoende karakter van de motivering dient te worden onderzocht aan de hand van de toepasselijke wetgeving en aan de hand van de stukken van het administratief dossier. De toepasselijke wetsbepaling is in casu artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (...)"

2.1.9. Verzoeker vroeg op 6 januari 2016 een verblijfskaart aan in functie van familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), als ascendent van de minderjarige C.V.

Artikel 40bis, § 2, 5°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker zijn aanvraag indiende, luidt onder meer als volgt:

"2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40 § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt. (...)"

Artikel 44 van het vreemdelingebsluit stelt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. "

2.1.10. Ter staving van zijn verwantschap met zijn dochter C.V. maakte verzoeker de volgende documenten over:

- Zijn geboorteakte met de naam U. J.;
- DNA-test van 17 juli 2014 met vermelding dat U. J. de biologische vader is van het kind;
- Gelijkvormigheidsattest van de Nigeriaanse ambassade van 3 oktober 2012 met vermelding dat de heer D.O.-J.E dezelfde persoon is als de houder van het Nigeriaanse paspoort met de naam D.-O. J. E-U.

2.1.11. Verzoeker betwist niet dat het gelijkvormigheidsattest dat hij heeft neergelegd enkel melding maakt van de namen D.O.-J.E en D.-O. J. E-U. Hij betwist evenmin dat hij een geboorteakte en een DNA onderzoek heeft voorgelegd waaruit dan weer de naam U.J. blijkt.

2.1.12. Gelet op voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat nergens uit blijkt dat de persoon D.-O. J. E-U dezelfde persoon zou zijn als U.J. Het komt aan verzoeker toe om de nodige documenten ter staving van zijn aanvraag over te maken. De namen komen niet overeen en in die zin is het logisch en niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de wettelijk vereiste band tussen verzoeker en zijn dochter niet bewezen acht. Waar verzoeker in diens inleidend verzoekschrift stelt dat hij inmiddels op 6 juli 2016 een verzoekschrift heeft ingediend bij de familierechtbank tot verbetering van de geboorteakte, dient opgemerkt dat dit dateert van na dat de bestreden beslissing op 5 juli 2016 genomen werd. De gemachtigde kon er, naar vaste rechtspraak van de Raad van State, dan ook geen rekening mee houden. Zoals overigens reeds uitdrukkelijk aangegeven in de motieven van de bestreden beslissing van 5 juli 2016 staat het verzoeker vrij, nadat die procedure is afgesloten, een nieuwe aanvraag in te dienen.

2.1.13. Waar verzoeker voorhoudt dat de Nigeriaanse ambassade geen gelijkvormigheidsattest zou afleveren indien men niet over een geldige verblijfstitel beschikt, toont hij dit enerzijds niet aan en gaat hij hiermee anderzijds voorbij aan het gegeven dat hij reeds een gelijkvormigheidsattest van de Nigeriaanse ambassade neerlegde weliswaar met vermelding dat de heer D.O.-J.E dezelfde persoon is als de houder van het Nigeriaanse paspoort met de naam D.-O. J. E-U. Het loutere feit dat er sprake is van eenzelfde geboortedatum en geboorteplaats toont niet noodzakelijkerwijze aan dat het om dezelfde persoon gaat. Hoe dan ook kan verzoeker de procedure bij de familierechtbank afwachten of een nieuwe DNA test laten uitvoeren. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de verwerende partij hem niet toeliet een nieuwe DNA-test af te leggen, brengt hij niet het minste bewijs aan ter staving van zijn bewering en dit strookt ook geheel niet met de motivering van de bestreden beslissing.

2.1.14. De gemachtigde motiveerde dienaangaande dan ook reeds duidelijk in de bestreden beslissing als volgt:

"(...) Nergens in het attest is echter opgenomen dat D.O. – J.E., dezelfde persoon is als U.J. Gezien U.J. wel degelijk de naam is zoals hij vermeld staat op de geboorteakte EN de DNA-test, en de ambassade geen vermelding maakt van die naam, kan de verwantschap tot het kind niet als 'bewezen' worden beschouwd overeenkomstig art. 44 van het KB 8.10.1981. Er werd geen gelijkvormigheidsattest voorgelegd waaruit zou blijken dat (U.J. (RR (...)) dezelfde persoon is als D.O. – J.E.

Het staat betrokkene vrij alsnog een gelijkvormigheidsattest op te vragen aan de Nigeriaanse ambassade waarin dit is opgenomen, de geboorteakte van het kind te laten verbeteren via de rechtbank

van eerste aanleg of opnieuw een DNA-test te laten uitvoeren onder de Identiteit van D.O. – J.E. opdat de verwantschap met de minderjarige wel degelijk zou kunnen worden vastgesteld (...)”.

Waar de verzoeker stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn daar hij niet weet hoe de verwerende partij tot de naam D.O komt, waarvan ze meermaals melding maakt in haar beslissingen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zelf documenten heeft voorgelegd waar de naam D.O op vermeld wordt. Ze kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog.

2.1.15. De vaststelling van de gemachtigde dat de vereiste band van verwantschap zoals vervat in artikel 40bis, § 2, 5°, van de vreemdelingenwet juncto artikel 44 van het vreemdelingebevel niet met zekerheid kan worden vastgesteld, blijft overeind. De namen op de verschillende relevante bewijsstukken om aan te tonen dat het over dezelfde persoon gaat, komen niet overeen, waardoor het niet met voldoende zekerheid bewezen is dat het over dezelfde persoon gaat. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Nalezing van het dossier leert dat de gemachtigde inderdaad is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en gelet op het feit dat deze effectief geen zekerheid bieden dat het om dezelfde persoon gaat, ook niet kennelijk onredelijk tot diens besluit is gekomen. De gemachtigde dient dan ook de wettelijke voorwaarden toe te passen.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

2.3.16. De hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; zie ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing van 5 juli 2016 betreft een weigering van een aanvraag gezinshereniging in functie van verzoekers (beweerdelijke) minderjarige dochter. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in van een door hem gevraagd verblijfsrechtelijk voordeel, met name het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging, te verlenen, omdat verzoeker niet voldoet aan de wettelijk vereiste voorwaarden. Daargelaten de vraag of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is, merkt de Raad op dat de vervulling van de voorwaarden, in de overigens door verzoeker zelf geïnitieerde procedure van gezinshereniging, kon geschieden van de dag van de aanvraag tot met het moment net voor het nemen van de bestreden beslissing op 5 juli 2016. Het stond verzoeker immers steeds vrij zelf zijn aanvraag te actualiseren met verklaringen en bewijsstukken naar eigen goeddunken. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gekregen om zijn standpunt uiteen te zetten alvorens dat er een beslissing werd genomen. Bovendien beperkt verzoeker zich tot een theoretisch betoog. Hij stelt enkel dat hij de kans diende te krijgen om zijn standpunt uiteen te zetten over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker laat aldus na concrete gegevens aan te brengen die de verwerende partij ertoe zouden kunnen aanzetten hebben een ander standpunt in te nemen. Nergens blijkt uit zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift dat verzoeker andere elementen had kunnen aanreiken aan de verwerende partij dan deze die hij reeds had aangereikt. De procedure voor de familierechtbank dateert van na de bestreden beslissing en kon aldus niet aangereikt worden als element tegen de bestreden beslissing.

2.1.17. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.1.18. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd werd door de gemachtigde daar er sprake is van onvoldoende onderzoek. In het administratief dossier zouden volgens verzoeker voldoende elementen zitten die, samengelezen, voldoende zekerheid zouden kunnen scheppen, mits diepgaand en vergelijkend onderzoek, over het feit dat de verschillende vermelde namen wel degelijk één en dezelfde persoon betreffen, met name de persoon van verzoeker.

Verzoeker betoogt dienaangaande onder meer als volgt:

“Er kan vooreerst geenszins worden getwijfeld aan het verwantschap tussen verzoeker, die de naam van J.U. gebruikte, en zijn dochter V.. Immers, verzoeker liet zelfs een DNA test uitvoeren dat vaststelde dat verzoeker de biologische vader is van V.. Voor het overige verwijst verzoeker naar de vele andere documenten die hij voorlegde teneinde zijn verwantschap en band met V. aan te nemen. Verzoeker gebruikte deze naam in het kader van zijn asielpprocedure. J. is de voornaam van verzoeker en U. is de familienaam van de moeder van verzoeker, namelijk R. U.. U. was tevens de roepnaam van verzoeker in Afrika. De echte naam van verzoeker is J.E.D.O. Verzoeker legde bij zijn aanvraag zijn geboorteakte neer.

Dat J.U. en J.E.D.O dezelfde persoon zijn blijkt uit:

- *dezelfde geboortedatum*
- *dezelfde geboorteplaats*
- *de vermelding van 'J.' als zijn voornaam en de vermelding van 'U.' als zijn naam”*

2.1.19. Verzoeker voert evenwel geen andere elementen aan dan deze die hoger reeds werden besproken. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van de gemachtigde dat deze de band tussen verzoeker en zijn dochter, in het licht van artikel 40bis, § 2, 5°, van de vreemdelingenwet juncto artikel 44 van het vreemdelingebeleid, niet bewezen acht wanneer verzoeker officiële documenten bijbrengt waarop tot drie verschillende namen geschreven staan om dit te bewijzen. Verzoeker betwist overigens ook niet dat de namen op de bijgebrachte officiële documenten inderdaad verschillen. Reden ook waarom hij het gelijkvormigheidsattest opvroeg bij de Nigeriaanse ambassade in Brussel (dat evenwel evenmin uitsluitel biedt) en allicht ook de reden waarom hij op 6 juli 2016 de procedure voor de familierechtbank tot wijziging van zijn naam op zijn geboorteakte inleidde.

2.1.20. Met een dergelijk betoog maakt verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Verzoeker toont in casu niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, een foutieve kwalificatie of onvoldoende degelijk onderzoek heeft verricht. Er zijn geen gegevens voorhanden die wijzen op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.21. Tenslotte werpt verzoekster een schending op van het redelijkheidsbeginsel. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.22. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de gemachtigde in casu in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling komt en er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Bij de bespreking van het enig middel supra is afdoende gebleken dat de gemachtigde in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen en dat verzoeker er niet in geslaagd is het tegendeel aan te tonen. (cf. RvS nr. 206.299 van 1 juli 2010,nr). Er kan dan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel weerhouden worden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.2. Verzoeker betoogt in diens tweede middel integraal als volgt:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Uit de bestreden beslissing van verzoeker blijkt dat verwerende partij weet heeft van het feit dat zijn minderjarige dochter in België verblijft. Desondanks heeft verwerende partij hier onvoldoende rekening mee gehouden. Dient verzoeker zijn dochter achter te laten? Dit is onmogelijk, minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM. Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf, T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403). Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Het is vereist dat voormelde inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Om te bepalen of aan de voorwaarde van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt zal men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van verzoeker zwaarder doorwegen. Zijn integratie, zijn langdurig verblijf en het feit dat verzoeker nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door. Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In hoofde van verzoeker is er wel degelijk sprake van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken. Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoeker terug dient te keren en zijn minderjarige dochter achterblijft in België?! Dat de beslissing van verwerende partij niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog, deze is in strijd met de Europese regelgeving. Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010: "Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoonst; dat het tweede middel in die mate gegrond is. " De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt m.b.t. het gezinsleven van verzoeker. Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing. DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen."

2.2.3. Verzoeker betoogt samenvattend dat van hem niet verwacht kan worden om zijn dochter achter te laten. Verzoeker meent dat er een belangenafweging diende te worden gemaakt en dat zijn integratie, langdurig verblijf en het feit dat hij nooit een strafbaar feit heeft gepleegd, zwaarder doorwegen dan de

belangen van de Staat in deze. Verzoeker stelt geen normaal en effectief gezinsleven te kunnen onderhouden als hij dient terug te keren en zijn minderjarige dochter in België achterblijft.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.7. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.2.8. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.2.9. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.10. Gelet op het onbetwist gegeven dat verzoeker niet langer samenwoont met zijn partner in het Rijk en zijn verwantschap met zijn dochter, blijkens de bespreking van het eerste middel supra, minstens in deze stand van het geding, niet aangetoond werd, kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt in het Rijk.

2.2.11. In casu voldoet verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging, zoals supra besproken.

Daar uit verschillende onbetwiste stukken uit het administratief die onder meer aangereikt werden door verzoekers ex-partner en derden zoals de schooldirectrice, Belgische overheden bij het uitreiken van allerlei attesten en verzoekers werkgever evenwel blijkt dat verzoeker reeds *“zeer lang en op regelmatige basis affectief omgaat”* met C.V. en de bestreden beslissing van 5 juli 2016, op zich, niet definitief uitsluit dat verzoeker werkelijk de wettelijk vereiste band heeft met zijn dochter C.V., doch dit alsnog niet formeel bewees, ontkent de Raad niet dat er een zekere band bestaat tussen verzoeker en C.V., om die reden gaat de Raad, in casu, toch verder met haar onderzoek.

Verzoeker toont geenszins aan dat een tijdelijke scheiding van zijn ‘dochter’, ten einde zich in orde te stellen met de verblijfswetgeving, zonder meer een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. De bestreden beslissing van 5 juli 2016 heeft immers niet noodzakelijkerwijs tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn ‘dochter’ wordt gescheiden, doch enkel dat hij mogelijk tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk of wanneer hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging in functie van zijn dochter C.V.

2.2.12. De bestreden beslissing van 5 juli 2016 houdt dus geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 van 4 mei 2007). Te meer nu verzoeker stelt de procedure tot wijziging van geboorteakte voor de familierechtbank te hebben ingeleid en het resultaat van die wijziging het bewijs zou opleveren dat de persoon vermeld in DNA-test wel degelijk verzoeker betreft, vermag verzoeker in de nabije toekomst zijn wettelijke vereiste band met zijn dochter C.V. aan te tonen, met het oog op gezinshereniging in functie van zijn

minderjarige dochter. Iets wat overigens door de gemachtigde reeds uitdrukkelijk zo werd geponeerd in diens bestreden beslissing van 5 juli 2016.

2.2.13. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van het bestuur een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een kind zou hebben of heeft. Anders oordelen zou de bepalingen van de vreemdelingenwet, waarbij voorwaarden worden gesteld aan gezinshereniging met een minderjarige EU-burger, buiten werking stellen. De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben immers precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS, nr. 140.105 van 2 februari 2005). Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

2.2.14. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing van 5 juli 2016 heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van de 'gezinscel' niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16). Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een in casu correcte toepassing van de wetgeving een "*disproportionele inmenging*" in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

2.2.15. Waar verzoeker zijn integratie, zijn langdurig verblijf en het feit dat hij nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd als elementen die zwaarder wegen dan zijn familieleven naar voor schuift, verwijst de Raad naar de bespreking supra onder de punten 2.2.10 tot en met 2.2.21. Verzoekers integratie en langdurig verblijf verlenen hem in het kader van artikel 8 van het EVRM immers niet zonder meer een recht op verblijf, verzoeker dient te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van de verblijfswetgeving of hij dient een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken, quod non in casu. In beide gevallen is verzoeker hier niet in geslaagd.

Wat tenslotte verzoekers betoog "*dat hij nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd*" betreft, merkt de Raad op dat elke Belg en elke vreemdeling in het Rijk wordt verondersteld de vigerende wetten te respecteren. Naar aanleiding van verzoekers opmerking hierover in diens inleidend verzoekschrift, merkt de Raad hieromtrent wel op dat uit verzoekers administratief dossier blijkt dat hij op 10 december 2002 met een vervalst Canadees paspoort werd opgepakt door de Belgische spoorwegpolitie toen hij op weg was naar London en dat een door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag op 14 juni 2012, toch tien jaar later, geweigerd werd, daar de Federale Politie, Centrale dienst voor Bestrijding van Valsheden documenten, had vastgesteld dat zijn paspoort, een Nigeriaans dit maal, wederom vals was.

De Raad wijst er op dat de gemachtigde deze vastgestelde vervalsingen niet heeft aangevoerd bij de motivering van de bestreden beslissing, daar de afwezigheid van het rechtsgeldig bewijs betreffende de wettelijk vereiste band tussen verzoeker en diens 'dochter' op zich volstaat om de aanvraag wettig en naar rede te weigeren. De vervalsing van 2002 mag dan al ver terug in de tijd zijn, de vervalsing van 2012 is dat alvast minder. De Raad wijst er slechts op dat de gemachtigde er toch voor koos hier niet op terug te komen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.15. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de bespreking supra blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding en een correcte kwalificatie van de feiten tot zijn conclusie is gekomen, met name dat het niet kennelijk onredelijk is dat de wettelijke vereiste band tussen verzoeker en zijn dochter niet kan vastgesteld worden op basis van documenten die

samengelezen dienen te worden willen zij ter zake bewijskracht ressorteren, wanneer deze documenten verschillende namen vermelden voor wat betreft de persoon van verzoeker. De gemachtigde hield rekening met alle stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker betwist dit overigens niet. Deze stukken worden allemaal vermeld en besproken in de bestreden beslissing van 5 juli 2016 en de gemachtigde geeft diens beoordeling daarvan duidelijk weer. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er bij het nemen van de bestreden beslissing van 5 juli 2016 sprake was van een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding of van een foutieve kwalificatie van deze feiten.

2.2.16. Zodoende kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld en al evenmin niet omdat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen bij diens beoordeling van verzoekers gezinsleven in het licht van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, daar uit de bespreking supra blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met deze elementen en de gemachtigde in casu kon volstaan met vast te stellen dat verzoeker niet voldeed aan de wettelijke vereisten voor gezinshereniging. Daarenboven toont verzoeker in het kader van artikel 8 van het EVRM niet aan dat er hinderpalen zijn dewelke hem zouden beletten zijn feitelijk 'gezinsleven' tijdelijk elders dan in het Rijk te beleven.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde en laatste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag

2.3.2. Verzoeker betoogt integraal als volgt:

"Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"* Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De dochter van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK): *"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. "* C.V. heeft het recht op een relatie met beide ouders, verzoeker kan daarom niet terugkeren naar zijn land van herkomst. Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende: *"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.*

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind. "

De dochter van verzoeker heeft het recht om een band met haar vader te onderhouden en zij moet die kans krijgen.

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hierop bestaat één uitzondering: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dit is in casu niet het geval. Hier wordt met het welzijn van V. gespeeld. Hoe kan V. een band opbouwen met haar vader, als hij wordt teruggestuurd en zij zelf de Belgische nationaliteit heeft, hier schoolloopt en hier opgroeit? Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, ni: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her séparation from their father in October 2005. (...) As observed by

the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important conséquence of the said judgment of 24May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the décisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the âges in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their séparation would be permanent or temporary is in the realm of spéculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnérable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kind op zich te nemen, en dat een eventuele terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt ten opzichte van zijn dochter. Dat ook uw Raad zich hier reeds verschillende malen over uitsprak, onder andere in arrest nr. 97 183 d.d. 21.02.2013:

"Ten deze en ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt: "Bij het nemen van een beslissing tót verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. " Niet uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker. De beslissing hield hier geen rekening mee en is bijgevolg niet redelijk te verantwoorden. Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel. Ook arrest nr. 121 015 dd. 20.03.2014 is zeer duidelijk: "Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1, van het Kinderrechtenverdrag. Het is niet betwist dat verweerder inderdaad op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige dochter van verzoekster. Verweerder meent dat wel omtrent het gezinsleven zou gemotiveerd zijn in den bestreden beslissing omdat er wordt gesteld dat verzoekster niet aantoonbaar ten laste te zijn van haar dochter. De Raad ziet niet in hoe deze vaststelling kan beschouwd worden als een motivering waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met het gezinsleven. laat staan het hoger belang van dit zevenjarig kind." Dat dit in casu toepasbaar is op het dossier van verzoeker. Verwerende partij heeft weet van het feit dat verzoeker een gezin vormt in België, samen met zijn dochter. Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele wijze dat verwerende partij hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoeker. Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden. Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden. Alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: het langdurig en legaal verblijf van verzoeker in België, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan banden met het herkomstland en het feit dat een eventuele terugkeer art. 8 van het EVRM en art. 7 en 9 van het IVRK en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dat het onredelijk is van verwerende partij om deze elementen niet in overweging te nemen en 'gewoon' een bevel af te leveren. Immers, door de negatieve beslissingen heeft verzoeker op dit ogenblik geen enkele procédure meer lopen in België en wordt hij ook niet meer gedoogd. Bij controle van politie loopt hij het risico opgesloten te worden in een gesloten centrum voor illegalen. Daarnaast verwijst verzoeker naar het bovenvermelde inzake de schending van het art. 8 EVRM en de artikelen 7 en 9 van het IVRK en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker moet terugkeren zal hij zijn dochter moeten achterlaten. Hij zal naast zijn gezin ook zijn job (verzoeker is reeds sedert 01.06.2012 kok in de keuken van het PC Sint-Amadeus te Mortsels en dus aldaar reeds 4 jaar onafgebroken tewerkgesteld), moeten achterlaten. Verzoeker is volledig geïntegreerd in België. Hij is destijds zijn land van herkomst ontvlucht".

2.3.3. Verzoeker betoogt samenvattend dat zijn kind C.V. recht heeft op een relatie met beide ouders en recht heeft om door hen beide te worden verzorgd. C.V. zou het recht hebben om een band met haar vader te onderhouden daar zij met hem een band heeft opgebouwd. In de beslissing zou geen rekening zijn gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker noch met het hoger belang van het kind.

2.3.4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.3.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens gewag maakt van de aanwezigheid van enige gezondheidsproblemen, dit blijkt noch uit het administratief, noch uit het inleidend verzoekschrift. De gezondheidstoestand van verzoeker behoeft dan ook geen overwegingen in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omdat daartoe geen enkele indicatie bestaat in verzoekers geval.

2.3.6. Zodoende rest enkel de beoordeling van het hoger belang van het kind en de elementen van het gezins- en familieleven van verzoeker. Uit het loutere feit dat de beslissing genomen werd in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met name de vraag tot gezinshereniging in functie van verzoekers dochter, geeft de gemachtigde blijk te weten dat verzoeker een dochter heeft of meent te hebben in het Rijk, ook al wordt de wettelijk vereiste band niet afdoende bewezen geacht. Dat verzoeker en zijn partner geen relatie meer onderhouden en niet meer samenwonen is onbetwist. Verzoeker vermeldt en bevestigt deze feiten immers zelf in diens inleidend verzoekschrift.

Het is de gemachtigde immers niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag tot gezinshereniging in te willigen, zoals in casu blijkt uit de bespreking van het de middelen supra.

2.3.7. Precies omdat de relatie en de samenwoning met de Belgische moeder van C.V. met zekerheid beëindigd werd en de verwantschap met C.V., minstens in de huidige stand van het geding, niet bewezen wordt geacht, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dienaangaande niet uitdrukkelijk, noch apart motiveert. Uit het loutere gegeven dat de bestreden beslissing van 5 juli 2016 een weigering betreft, precies van een aanvraag gezinshereniging, ingediend door verzoeker in functie van diens minderjarige Belgische dochter die hij (beweerdelijk) heeft samen met zijn Belgische ex-partner, blijkt afdoende dat de gemachtigde op de hoogte was en zich zodoende rekenschap heeft gegeven van verzoekers vermeende ‘gezins- en familieleven’. Zoals supra gesteld herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing van 5 juli 2016 geen verbod inhoudt voor verzoeker om contact te blijven onderhouden met zijn ‘dochter’ en evenmin hem de mogelijkheid ontzegt wordt in de toekomst in het Rijk te verblijven bij zijn ‘dochter’ mits hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

2.3.8. Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet op ontvankelijke wijze mede namens zijn dochter werd ingesteld (RvS nr. 50.131 van 9 november 1994), dient immers gesteld te worden dat de artikelen 7 en 9 van dit verdrag wat de geest de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS nr. 58.032 van 7 februari 1996; nr. 65.754, RvS 1 april 1997, RvS nr. 60.097 van 11 juni 1996; RvS nr. 97.206 van 28 juni 2001). Verzoeker toont niet aan dat het belang van het kind, die verzorgd wordt door de Belgische moeder, geschonden wordt door het nemen van de beslissing, waarbij er vastgesteld wordt dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals vervat in artikel 40ter en 40bis, § 2, 5°, van de vreemdelingenwet. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag toont verzoeker niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op het Kinderrechtenverdrag.

Het derde middel is niet gegrond.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2016, werden de onderdelen van de drie onderscheiden middelen dewelke door verzoeker in diens inleidend verzoekschrift (mede) gericht waren tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, reeds uitvoerig besproken supra. Het bevel schendt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in casu dan ook niet, zoals blijkt uit de bespreking supra waarnaar expliciet verwezen wordt. De Raad wijst er nog op dat verzoeker het motief dat ten grondslag ligt aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals hierna vermeld, niet aanvecht.

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU